YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

14 päivänä marraskuuta 2002 *

Asiassa C-112/01,

jonka Vestre Landsret (Tanska) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

SPKR 4 nr. 3482 ApS

vastaan

Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen,

Aktieselskabet af 11/9 1996 ja

Arden Transport & Spedition ved Søren Lauritsen og Lene Lauritsen I/S (ATS)

ennakkoratkaisun yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1) ja tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1) tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-P. Puissochet sekä tuomarit C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken ja J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— SPKR 4 nr. 3482 ApS, edustajanaan advokat N. Salling,

— Tanskan hallitus, asiamiehenään J. Molde, avustajanaan advokat P. Biering,

— Saksan hallitus, asiamiehinään W.-D. Plessing ja B. Muttelsee-Schön,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja C. Chevallier,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään H. Støvlbæk,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan SPKR 4 nr. 3482 ApS:n, edustajanaan N. Salling, Tanskan hallituksen, asiamiehenään P. Biering, avustajanaan advokat T. Holsøe, ja komission, asiamiehinään H. Støvlbæk ja S. Tams, 25.4.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.5.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Vestre Landsret on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 9.3.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.3.2001, EY 234 artiklan nojalla kaksi ennakkoratkaisukysymystä yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) ja tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1; jäljempänä soveltamisasetus) tulkinnasta.

2 Nämä kysymykset on esitetty asiassa, jossa kantajana on tulliasioitsijayhtiö SPKR 4 nr. 3482 ApS (jäljempänä SPKR) ja vastaajana Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen (Tanskan veroministeriön alainen tulli- ja verohallitus) ja joka koskee muun muassa tullivelan kantamista.

Euroopan yhteisön oikeussäännöt

3 Tullikoodeksin 96 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Passituksesta vastaavan on oltava yhteisön ulkoisen passitusmenettelyn haltija. Tämän on:

a) esitettävä tavarat muuttumattomina tullille määrätullitoimipaikassa, määräajassa sekä ottaen huomioon tulliviranomaisten toteuttamat tunnistamistoimenpiteet;

b) noudatettava yhteisön passitusmenettelyä koskevia säännöksiä.

2. Tavaroiden kuljettajan tai vastaanottajan, joka vastaanottaa tavarat tietäen, että ne on asetettu yhteisön passitusmenettelyyn, on myös esitettävä tavarat muuttumattomina tullille määrätullitoimipaikassa, määräajassa sekä ottaen huomioon tulliviranomaisten toteuttamat tunnistamistoimenpiteet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta passituksesta vastaavan 1 kohdassa tarkoitettuja velvollisuuksia."

4 Tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tiedoksiantoa ei voida toimittaa velalliselle enää, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona tullivelka on syntynyt. Jos tulliviranomaiset

eivät kuitenkaan ole voineet tarkasti määrittää lain mukaan kannettavaa tullien määrää sellaisen tapahtuman vuoksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, tiedoksianto toimitetaan kolmen vuoden määräajan päätyttyä, jos voimassa olevat säännökset sen sallivat."

5 Tullikoodeksin 233 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tullivelka lakkaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sellaisten voimassa olevien säännösten soveltamista, jotka koskevat tullivelan vanhentumisaikaa ja tämän velan kantamatta jättämistä velallisen lain mukaan todetun maksukyvyttömyyden vuoksi:

a) kun tullien koko määrä maksetaan;

b) kun tullien koko määrä peruutetaan;

c) kun tullien maksamisvelvollisuuden sisältävään tullimenettelyyn ilmoitettujen tavaroiden osalta:

— tulli-ilmoitus mitätöidään 66 artiklan mukaisesti,

— tavarat takavarikoidaan ennen niiden luovutusta ja julistetaan samanaikaisesti tai myöhemmin valtiolle menetetyiksi, ne hävitetään tulliviranomaisten määräyksestä, ne hävitetään tai luovutetaan valtiolle 182 artiklan mukaisesti, ne tuhoutuvat taikka menetetään lopullisesti niiden luonteesta johtuvan syyn, ennalta-arvaamattoman tapahtuman tai ylivoimaisen esteen vuoksi;

d) kun tavarat, joiden osalta syntyy 202 artiklan mukaisesti tullivelka, takavarikoidaan niitä säännösten vastaisesti tuotaessa ja julistetaan samanaikaisesti tai myöhemmin valtiolle menetetyiksi.

Takavarikoitaessa tavarat ja julistettaessa ne valtiolle menetetyiksi ei tullivelkaa kuitenkaan pidetä tullirikoksia koskevan rikoslainsäädännön kannalta lakanneena, jos jäsenvaltion rikoslainsäädännössä säädetään, että seuraamukset määrätään tullien perusteella tai että tullivelan olemassaolo on peruste rikosoikeudenkäynnin aloittamiselle."

6 Tullikoodeksin 248 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Komitea [eli tullikoodeksikomitea] voi tutkia kaikki tullilainsäädäntöä koskevat asiat, jotka sen puheenjohtaja saattaa sen käsiteltäviksi joko omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä."

7 Soveltamisasetuksen 378 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, rikkomusta tai säännönvastaisuutta on pidettävä tapahtuneena

— jäsenvaltiossa, johon lähtötoimipaikka kuuluu,

tai

— jäsenvaltiossa, johon rajatoimipaikka yhteisöön tultaessa kuuluu ja johon rajanylitystodistus on annettu,

jollei 379 artiklan 2 kohdassa mainitussa määräajassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla esitetä todisteita passituksen säännönmukaisuudesta tai paikasta, jossa rikkomus tai säännönvastaisuus on tosiasiallisesti tapahtunut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta [tulli]koodeksin 215 artiklan soveltamista."

8 Soveltamisasetuksen 379 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötoimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle viipymättä ja viimeistään yhdentoista kuukauden kuluttua yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa tiedonannossa on mainittava erityisesti määräaika, jonka kuluessa todiste passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen taikka säännönvastaisuuden tosiasiallisesta tapahtumapaikasta voidaan esittää lähtötoimipaikassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla. Tämän määräajan on oltava kolme kuukautta 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen tekopäivästä. Jos asianmukaisia todisteita ei ole esitetty tämän määräajan kuluessa, toimivaltaisen jäsenvaltion on kannettava jälkikäteen kyseiset tullit ja muut maksut. Jos tämä jäsenvaltio ei ole se, jossa lähtötoimipaikka on, tämän toimipaikan on ilmoitettava asiasta viipymättä kyseiselle jäsenvaltiolle."

9 Soveltamisasetuksen 384 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden tulliviranomaisten on tarvittaessa toimitettava toisilleen yhteisön passitusmenettelyssä suoritettuihin kuljetuksiin sekä tätä menettelyä koskeviin säännönvastaisuuksiin ja rikkomuksiin liittyvät havainnot, asiakirjat, selostukset, pöytäkirjat ja tiedot."

10 Tullikoodeksikomitea on hyväksynyt tullikoodeksin 248 artiklan ja soveltamisasetuksen 384 artiklan nojalla arkaluonteisiin tavaroihin sovellettavan ennakkovaroitusjärjestelmän (Early Warning System), jolla on tarkoitus välittää tietoja arkaluonteisiksi katsottujen tavaroiden liikkumisesta.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

11 Told- og Skatteregion Sønderborg sai 10.1. ja 9.6.1994 välisenä aikana komissiolta neljä AM-ilmoitusta, joissa tuotiin esiin tiettyjä rikkomuksia tai säännönvastaisuuksia, jotka liittyivät tiettyjen Tšekin tasavallasta peräisin olevien voilähetysten yhteisön ulkoiseen passitukseen, eli tarkemmin ottaen kyse oli T1-ilmoituslomakkeiden väärentämisestä. Komissio pyysi kaikkia jäsenvaltioita kiinnittämään erityisesti huomiota kolmansista maista peräisin oleviin voieriin, jotka ovat passitusmenettelyssä yhteisön alueella, ja ulottamaan ennakkovaroitusjärjestelmän koskemaan myös voilähetyksiä.

12 SPKR asetti 28.6. ja 19.10.1994 välisenä aikana ulkoiseen passitusmenettelyyn 32 Tšekin tasavallasta peräisin olevaa voilähetystä. T1-ilmoituslomakkeissa oli ilmoitettu määrätoimipaikaksi "Ravenna, Italia" ja "Napoli, Italia". On riidatonta, että SPKR toimi vilpittömässä mielessä eikä ollut tietoinen tapahtuneista rikkomuksista tai säännönvastaisuuksista eikä komission lähettämien AM-ilmoitusten sisällöstä.

13 Told- og Skatteregion Sønderborg vastaanotti 1-kappaleen T1-ilmoituslomakkeista yhteisön ulkoista passitusta koskevien ilmoitusten kirjaamispäivänä.

Lisäksi se vastaanotti palautuskappaleet eli 5-kappaleet T1-ilmoituslomakkeista vuoden 1994 lopussa tai vuoden 1995 alussa. Se ei kirjannut tarkkaan sitä, milloin 5-kappaleet vastaanotettiin. Ilmoituksista ilmeisesti ilmeni, että voilähetykset oli esitetty määrätoimipaikassa. Lähtötoimipaikka ei käyttänyt ennakkovaroitusjärjestelmää.

14 Teleksissä, jonka Told- og Skatteregion Sønderborg sai 28.11.1994, komissio pyysi, että Tanskan tulliviranomaiset tutkisivat tietyt yhteisön ulkoiseen passitusmenettelyyn asetetut tšekkiläisen voin lähetykset, joihin kuuluivat SPKR:n selvittämät 32 voierää. Lisäksi Told- og Skatteregion Sønderborgia pyydettiin vielä 6.12.1994 päivätyllä kirjeellä viivytyksettä tutkimaan tietyt tšekkiläisen voin lähetykset AM-ilmoitusten mukaisesti.

15 Told- og Skatteregion Sønderborg ilmoitti 30.12.1994 päivätyllä kirjeellään SPKR:lle, että T1-ilmoituslomakkeiden 5-kappaleet oli palautettu sille kuudesta lähetyksestä, joita oli yhteensä 32, ja että näiden kuuden asian käsittely katsottiin päättyneeksi.

16 Told- og Skatteregion Sønderborg vastasi 30.3.1995 komissiolle, että SPKR oli asettanut 32 voilähetystä yhteisön ulkoiseen passitusmenettelyyn ja että nämä lähetykset vastasivat komission mainitsemia epäilyksenalaisia voilähetyksiä.

17 Tämän jälkeen komissio otti yhteyttä Italian tulliviranomaisiin saadakseen selvitettyä, pitivätkö näiden viranomaisten hallussa olevat SPKR:n toimittamat T1-ilmoituslomakkeiden 5-kappaleet paikkansa.

18 Told- og Skatteregion Sønderborg ilmoitti 23.6.1995 vakuudenantajalle, että 31:tä lähetystä 32:sta ei ollut käsitelty loppuun lähtötoimipaikassa. SPKR sai samanaikaisesti kopion tästä ilmoituksesta. Told- og Skatteregion Sønderborg sai vasta heinäkuussa 1996 tarvitsemansa selvityksen lähetyksestä, joka oli viimeinen näistä 31:stä.

19 Tarkastustoimien suorittamisen jälkeen Italian viranomaiset ilmoittivat 29.12. ja 31.12.1995 päivätyillä kirjeillä, jotka koskivat 31:tä lähetystä, ja viimeistä lähetystä koskeneella 10.8.1996 päivätyllä kirjeellä, että T1-ilmoituslomakkeen 5-kappale oli väärennetty.

20 Told- og Skatteregion Sønderborg ilmoitti SPKR:lle 6.2.1996 päivätyllä kirjeellä 31:n lähetyksen osalta ja 6.12.1996 päivätyllä kirjeellä viimeisen lähetyksen osalta rikkomuksesta ja siitä, että SPKR:llä oli kolme kuukautta aikaa esittää selvitys joko passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tosiasiallisesta tapahtumapaikasta.

21 Niiden lähetysten osalta, joista Tanskan tulliviranomaisten mukaan ei annetussa määräajassa ollut selvitetty rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa, kyseiset viranomaiset kantoivat SPKR:ltä tullivelan. Told- og Skattestyrelse teki tältä osin lopulliset päätökset 28.11. ja 1.12.1997.

22 SPKR on nostanut 27.11.1998 Vestre Landsretissä kanteen kyseisten päätösten kumoamiseksi.

23 Vestre Landsretin näkemyksen mukaan on epäselvää, voiko sillä, että Tanskan tulliviranomaiset ovat ilmoittaneet soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädetystä kolmen kuukauden määräajasta vasta saman asetuksen 379 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun 11 kuukauden määräajan päätyttyä, olla vaikutusta tulliviranomaisten oikeuteen kantaa tullivelka.

24 Vestre Landsret on todennut, että asiassa C-233/98, Lensing & Brockhausen, 21.10.1999 annetun tuomion (Kok. 1999, s. I-7349) mukaan lähtötoimipaikalla ei ole oikeutta kantaa tullivelkaa, jos soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädettyä kolmen kuukauden määräaikaa ei ole noudatettu. Yhteisöjen tuomioistuin ei kuitenkaan käsitellyt tuomiossaan sitä, mitä oikeusvaikutuksia on sillä, että viranomaiset eivät ole noudattaneet saman artiklan 1 kohdassa säädettyä 11 kuukauden määräaikaa.

25 Tässä tilanteessa Vestre Landsret on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1. Onko neuvoston asetusta N:o 2913/92 (tullikoodeksi) ja komission asetusta N:o 2454/93 (soveltamisasetus) ja erityisesti jälkimmäisen 379 artiklan 1 kohtaa tulkittava niin, että lähtötullitoimipaikka ei saa kantaa passituksesta vastaavalta tullivelkaa, joka on syntynyt yhteisön ulkoiseen passitukseen liittyvän rikkomuksen tai säännönvastaisuuden johdosta, jos passituksesta vastaava ei ole saanut soveltamisasetuksen 379 artiklassa tarkoitettua ilmoitusta 11 kuukauden kuluessa yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä?

2. Onko kysymykseen 1 vastattaessa merkitystä sillä, että lähtötullitoimipaikka ei ole noudattanut tullikoodeksikomitean antamia hallinnollisia ohjeita tietojen välittämisestä (Early Warning System, ennakkovaroitusjärjestelmä), tai sillä, että lähtötullitoimipaikan viranomaisia voidaan arvostella siitä, että ne eivät ole ajoissa antaneet ilmoitusta?"

Ennakkoratkaisukysymysten oikeudellinen arviointi

26 Näillä kysymyksillään, jotka on tarkoituksenmukaista ratkaista yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohtaa, kun sitä tarkastellaan yhdessä tullikoodeksin kanssa, tulkittava siten, että lähtötoimipaikka saa kantaa passituksesta vastaavalta tullivelan, joka on syntynyt yhteisön ulkoiseen passitusmenettelyyn asetettua lähetystä koskevan rikkomuksen tai säännönvastaisuuden johdosta, vaikka lähtötoimipaikka ei ole ilmoittanut 11 kuukauden kuluessa yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä passituksesta vastaavalle siitä, että lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja että rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta. Lisäksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, vaikuttaako tähän kysymykseen annettavaan vastaukseen se, että lähtötoimipaikka ei ole noudattanut hallinnollisia ohjeita tietojen välittämisestä, kuten ennakkovaroitusjärjestelmää, tai se, että määräajan ylittäminen johtuu lähtötoimipaikan virheestä tai laiminlyönnistä.

27 Soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötoimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle "viipymättä ja viimeistään yhdentoista kuukauden kuluttua yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä" (tätä kutsutaan jäljempänä 11 kuukauden määräajaksi).

28 Heti aluksi on syytä tuoda esiin se, että soveltamisasetuksen 379 artiklassa tai soveltamisasetuksen muissa säännöksissä ei säädetä niistä seurauksista, joita voi aiheutua siitä, että tulliviranomaiset eivät noudata 11 kuukauden määräaikaa.

29 Edelleen on huomattava, että soveltamisasetusta on mikäli mahdollista tulkittava perusasetuksen mukaisesti. Näin ollen tullikoodeksin säännökset on otettava huomioon harkittaessa sitä, mitä seurauksia 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisestä aiheutuu (ks. erityisesti asia C-90/92, Dr. Tretter, tuomio 24.6.1993, Kok. 1993, s. I-3569, 11 kohta).

30 On kuitenkin katsottava, että minkään tullikoodeksin säännöksen perusteella ei voida päätellä, että passituksesta vastaavan tullivelka lakkaa 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisen vuoksi. Ensinnäkin tulliviranomaisilla on tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdan mukaan käytettävissään tullivelan syntymispäivästä laskettava kolmen vuoden määräaika, jonka kuluessa niiden on annettava tullivelan määrä tiedoksi tullivelalliselle. Toiseksi tullikoodeksin 233 artiklaan sisältyvässä tullivelan lakkaamisperusteiden luettelossa ei mainita 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämistä.

31 Kuten komissio on perustellusti todennut, tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdassa ja 233 artiklassa luodaan tasapaino yhtäältä yhteisön omien varojen turvaamisen ja toisaalta tulliasioitsijoiden ja rahdinkuljettajien intressien suojelun välillä, eikä tätä tasapainoa ole tarkoitus asettaa kyseenalaiseksi luomalla soveltamisasetukseen uusia tullivelan lakkaamisperusteita.

32 Näin ollen soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että vaikka tulliviranomaiset eivät ole noudattaneet 11 kuukauden määräaikaa, passituksesta vastaavan on silti maksettava se tullivelka, joka on syntynyt yhteisön ulkoiseen passitukseen liittyvien velvollisuuksien noudattamatta jättämisen perusteella, kun otetaan erityisesti huomioon se, että tullivelan määrä on ilmoitettu tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdan mukaisesti siinä kolmen vuoden vanhentumisajassa, joka lasketaan tullivelan syntymisestä, ja että asianomainen ei ole pystynyt esittämään soveltamisasetuksen 378 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja todisteita.

33 Näin ollen 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisellä ei ole mitään vaikutusta tullivelan erääntymiseen eikä passituksesta vastaavan vastuuseen, eikä se vaikuta toimivaltaisten tulliviranomaisten oikeuteen kantaa tullivelka.

34 Kuten Tanskan, Saksan ja Ranskan hallitukset ovat perustellusti todenneet, 11 kuukauden määräaika on menettelysääntö, joka on kohdistettu yksinomaan tulliviranomaisille ja jolla pyritään varmistamaan se, että nämä viranomaiset soveltavat tullivelan kantamista koskevia säännöksiä joutuisasti ja yhdenmukaisesti, jotta yhteisö saisi nopeasti käyttöönsä yhteisön omat varat.

35 Sitä SPKR:n ehdottamaa tulkintaa ei voida hyväksyä, jonka mukaan 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisestä seuraisi, että selvitysvelvollisuutta koskevaa soveltamisasetuksen 378 artiklaan sisältyvää säännöstä ei sovellettaisi ja että lähtötoimipaikan olisi siis tullivelan kantamiseksi hankittava selvitys sekä säännönvastaisuuden tapahtumisesta että sen tapahtumapaikasta. Tällainen tulkinta merkitsisi nimittäin käytännössä sitä, että tullikoodeksissa säädettyjen tullivelan lakkaamisperusteiden rinnalle luotaisiin uusi lakkaamisperuste, koska soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun

menettelyn soveltaminen edellyttää sitä, että tulliviranomaiset eivät pysty toteamaan rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa.

36 Tässä tuomiossa omaksutussa tulkinnassa otetaan riittävästi huomioon passituksesta vastaavan intressit. Kuten komissio on perustellusti todennut, passituksesta vastaava pystyy nimittäin yleensä tarvittaessa esittämään todisteet yhteisön ulkoisen passituksen säännönmukaisuudesta soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädetyssä kolmen kuukauden määräajassa.

37 Lisäksi pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa tulliviranomaisille on toimitettu väärennettyjä asiakirjoja, se, että tulliviranomaiset menettäisivät oikeuden kantaa tullivelan, jollei lähtötoimipaikka ilmoittaisi rikkomuksesta tai säännönvastaisuudesta passituksesta vastaavalle 11 kuukauden määräajassa, vaarantaisi tullivelan kantamisen, koska voi olla hyvin sattumanvaraista, tuleeko asiakirjojen väärentäminen ilmi ennen tämän määräajan päättymistä. Näin ollen tällainen tulkinta olisi erittäin vahingollinen petostentorjunnan ja yhteisön taloudellisten intressien kannalta.

38 Se tulkinta, jonka mukaan 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisellä ei ole vaikutusta soveltamisasetuksen 378 ja 379 artiklaan sisältyvien tullivelan kantamissäännösten soveltamiseen, ei myöskään ole ristiriidassa edellä mainitussa asiassa Lensing & Brockhausen annetun tuomion kanssa. Tältä osin riittää, kun todetaan, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdassa säädetyllä määräajalla, josta mainitussa tuomiossa oli kyse, pyritään suojaamaan passituksesta vastaavan intressejä niin, että passituksesta vastaavalle annetaan kolmen kuukauden määräaika tarvittaessa sen osoittamiseen, että säännönvastaisuutta tai rikkomusta ei ole tapahtunut; nyt annettavan tuomion 34 kohdasta puolestaan ilmenee, että 11 kuukauden määräaika on ainoastaan menettelysääntö, jolla pyritään varmistamaan se, että tulliviranomaiset soveltavat tullivelan kantamista koskevia säännöksiä joutuisasti ja yhdenmukaisesti, jotta yhteisö saisi nopeasti käyttöönsä yhteisön omat varat.

39 Koska 11 kuukauden määräajan noudattamatta jättämisellä ei itsessään ole mitään vaikutusta tullivelan erääntymiseen eikä tullivelan kantamismenettelyyn, merkitystä ei ole myöskään sillä, että lähtötoimipaikka ei ole noudattanut hallinnollisia ohjeita, kuten ennakkovaroitusjärjestelmää, tai sillä, että ilmoituksen viivästyminen johtuu lähtötoimipaikan virheestä tai laiminlyönnistä.

40 Ennakkoratkaisukysymyksiin on siis vastattava, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohtaa, kun sitä tarkastellaan yhdessä tullikoodeksin kanssa, on tulkittava siten, että lähtötoimipaikka saa kantaa passituksesta vastaavalta tullivelan, joka on syntynyt yhteisön ulkoiseen passitusmenettelyyn asetettua lähetystä koskevan rikkomuksen tai säännönvastaisuuden johdosta, vaikka lähtötoimipaikka ei ole ilmoittanut 11 kuukauden kuluessa yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä passituksesta vastaavalle siitä, että lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja että rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta. Sillä, että lähtötoimipaikka ei ole noudattanut hallinnollisia ohjeita tietojen välittämisestä, kuten ennakkovaroitusjärjestelmää, tai sillä, että määräajan ylittäminen johtuu lähtötoimipaikan virheestä tai laiminlyönnistä, ei ole tältä osin merkitystä.

Oikeudenkäyntikulut

41 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Tanskan, Saksan ja Ranskan hallituksille sekä komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Vestre Landsretin 9.3.2001 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

Yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 379 artiklan 1 kohtaa, kun sitä tarkastellaan yhdessä yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 kanssa, on tulkittava siten, että lähtötoimipaikka saa kantaa passituksesta vastaavalta tullivelan, joka on syntynyt yhteisön ulkoiseen passitusmenettelyyn asetettua lähetystä koskevan rikkomuksen tai säännönvastaisuuden johdosta, vaikka lähtötoimipaikka ei ole ilmoittanut 11 kuukauden kuluessa yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä passituksesta vastaavalle siitä, että lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja että rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta. Sillä, että lähtötoimipaikka ei ole noudattanut hallinnollisia ohjeita tietojen välittämisestä, kuten ennakkovaroitusjärjestelmää, tai sillä, että määräajan ylittäminen johtuu lähtötoimipaikan virheestä tai laiminlyönnistä, ei ole tältä osin merkitystä.

Puissochet Gulmann Skouris

Macken Cunha Rodrigues

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä marraskuuta 2002.

R. Grass J.-P. Puissochet

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja